

Temmuz Dalgaları ve Zavallı Çakıl Taşları

*“ben yol boyunca uzanan gri sıkıcı bariyer
sen vadinin ardında ilk defa görülen deniz”*

Oldum olası duygularıyla nasıl mücadele edeceğimi pek bilememişimdir. Hafızamda yer etmiş erken çocukluk yıllarımın anılarında bile duygularıyla hep bir nevi savaş içindeyim. Belki yetiştirilme şeklimdendir, belki de yaşantılarım beni sahille deniz arasında sıkışıp kalmış, dalgalarla bir oraya bir buraya savrulan bir çakıl taşı misali aşındırmıştır. Çıkıntılarımı, keskin yüzeylerimi, eğri taraflarımı yontup beni minik, parlak, pürüzsüz bir çakıl taşına dönüştürmüştür. Ah, ne güzeldir, ne şirindir değil mi o çakıl taşları! Sahili boylu boyunca süsleyen biblolar; binbir çeşit, renk renk, irili ufaklı... Hele bir de aylardan temmuz ise, akşamüstü yalın ayak sahilde yürürken ayağınızın tabanını sıcacık okşarlar. Eğilip de gözünüze çarpanlardan -şöyle en parlaklarından- birkaç tane seçin. Avucunuza alıp da yakından baktığınızda artık o denli parlak ve renkli olmadıklarını göreceksiniz. Kavurucu güneşin altında kupkuru, silik ve yalnız bir avuç çakıl taşı...

“beni bırak...”

Çocukluğuma dair en canlı anılarımdan biri sahilde babaannemle çakıl taşı toplamak olsa gerek. Tahmin edeceğiniz üzere özenle seçip büyük bir hevesle kıyıya çıkarttığım çakıl taşları yakından tek tek bakınca gözüme artık pek de güzel görünmezdi. Daima küçük bir hayal kırıklığıyla sonuçlanan bu masum aktivite her şeye rağmen yüzüme ufak bir gülümseme kondururdu. Araya giren yıllar... Çakıl taşı toplamayalı on sene oldu. Artık birlikte çakıl taşı toplayabileceğim bir babaannem de yok. Zaten ben de zamanla bir çakıl taşı oldum.

“... takıntılarım var”

Şimdi birileri beni uzaktan görüp beğenecek, avuçlarında taşıyıp kıyıya çıkaracak, yakından bakınca pek de parlak ve renkli olmadığımı fark edip denize fırlatacak. Kimileri bu durumunu kader, alın yazısı gibi kavramlara atfederek zavallılığını meşrulaştırır. Bana sorarsanız zamanla dalgalara teslim olup da zavallı bir çakıl taşına dönüşmek veyahut akıntıya karşı gelip de kendi yolunu çizmek dolaylı yollardan da olsa öz saygıya bağlıdır. Kendine saygısı olmayanlar, kendini sevmekten de âcizdir.

“insanlara yönelttiğim anlamsız sorular...”

Zamanın acımasız sularında ufalanıp sıradanlaşırlar, çünkü derinlerde bir yerlerde başlarına gelen her türlü kötülüğü hak ettiklerine inanırlar. Onlar ki başlarına gelen her felakette yok olmayı umanlar, iğneyi başkasına, çuvaldızı kendine batırırlar... Ben de kalbi kırık her çocuk gibi büyüdükçe onlara dönüştüm. İnsanın zamanla dönüştüğü şeyden nefret etmesi kaçınılmaz mıdır acaba?

“beni terk et, valla sorun olmaz”

Dalgalar beni oradan oraya savurdu, ben vurduğum her kıyıda daha da küçüldüm, her metcezilde daha çok nefret ettim kendimden ve her mehtapta kendi hâlime ağladım. Sıradaki dalganın beni yutup yok etmesi için dualar ettim. Kalbini bana açan herkesi ittim. Onları da sürüklemek istemedim tayfunlarda, hem zaten benim gibi bir zavallı sevimli de acınmayı da hak etmiyordu.

“hoşlanırım yalnızlıktan”

Yine aylardan temmuz, iyi ki doğdum. Dünya güneşin etrafındaki dönüşünü bir kez daha başarıyla tamamladı ve ben yeni bir yaşıma daha yalnız giriyorum. Öncekilerden daha mutsuz, her geçen yıl biraz daha zavallı. Oldum olası duygularıyla nasıl mücadele edeceğimi pek bilememişimdir. İçimden çığlık çığlığa ağlamak gelirken hep sebepsizce gözyaşlarımı tuttum. Mutluluktan içimde kelebekler kanat çırparken bile gülemedim doyusuya, sadece sustum. İnsanları tedirgin ediyorum, yakınım gelince kaçmak istiyorlar benden. Her şey çok farklı olabilirdi benim için, ama dalgalar öyle olmasını istemedi, ben de karşı çıkamamayı tercih ettim. En az benim kadar zavallı diğer çakıl taşlarının arasında, yalnız denizlere sürüklenip hırçın dalgalarla kıyılara vurdum durmaksızın. Zaman içimden akıp gitti ve ben hiç büyümedim. Gittikçe küçülüyorum, parçalanıyorum.

“bende bi’ problem var”

Kaynakça:

Bilka, Paulina. *Self-Hatred 2*. 2013. Resim.

Tekin, Deniz. “Bende Bir Problem Var”. *Kozakuluçka*. 2017. Albüm.